

گردهمایی فعالان سنگ آهن و فولاد در سنگاپور-بخش دوم و پایانی؛

فولاد سبز؛ رؤیایی که با واقعیت‌های اقتصادی فاصله دارد

خوش‌بینی چندانی میان فعالان حوزه کاهش انتشار کربن در صنعت فولاد دیده نمی‌شود. دلیل آن این است که به تدریج روشن شده تولید «فولاد سبز» بسیار پرهزینه‌تر از آن چیزی است که تصور می‌شد.

به گزارش پایگاه اطلاع‌رسانی معدن سامانه؛ خوش‌بینی چندانی میان فعالان حوزه کاهش انتشار کربن در صنعت فولاد دیده نمی‌شود. دلیل آن این است که به تدریج روشن شده تولید «فولاد سبز» بسیار پرهزینه‌تر از آن چیزی است که تصور می‌شد.

در حال حاضر، دولت‌ها نیز تمایل کافی برای وضع قوانین، مقررات و مشوق‌های مالی لازم جهت جایگزینی زغال‌سنگ با انرژی‌های تجدیدپذیر در فرآیند تولید فولاد ندارند.

صنعت فولاد حدود ۸ درصد از کل انتشار دی‌اکسید کربن جهان را به خود اختصاص می‌دهد؛ بنابراین کاهش آلاینده‌گی این صنعت برای دستیابی به اهداف انتشار صفر کربن تا سال ۲۰۵۰ ضروری است.

اگرچه شرکت‌های معدنی و فولادی از کاهش انتشار کربن سخن می‌گویند، اما اقدامات فعلی آنها بیشتر شامل بهبود بهره‌وری و استفاده از سنگ‌آهن با عیار بالاتر است؛ اقداماتی که تاثیر محدودی بر کاهش واقعی انتشار دارد.

هرگونه تلاش واقعی برای کاهش معنادار انتشار گازهای گلخانه‌ای شامل تغییر از زغال سنگ به هیدروژن و استفاده از برق تجدیدپذیر به عنوان منبع انرژی است، در حالی که تاکنون سرمایه بسیار کمی به تولید فولاد سبز اختصاص داده شده است.

به گفته ژونگ شائولیانگ، معاون دبیرکل انجمن جهانی فولاد، تاکنون فقط ۲۰ میلیارد دلار برای توسعه تولید فولاد سبز سرمایه‌گذاری شده است. این میزان سرمایه‌گذاری تا سال ۲۰۳۰ تنها به ایجاد حدود ۷۱ میلیون تن ظرفیت تولید فولاد سبز منجر خواهد شد که بخش عمده آن در اروپا قرار دارد.

در حالی که انتظار می‌رود، تولید جهانی فولاد تا آن زمان به حدود ۲ میلیارد تن در سال برسد، سهم فولاد سبز کمتر از ۴ درصد خواهد بود.

یکی از موانع بزرگ، نبود استاندارد جهانی برای تعریف «فولاد سبز» است. همچنین سازوکارهایی مانند مالیات کربن مرزی اروپا (CBAM) هنوز آن قدر گسترده نشده که بتواند صنعت را به سمت فولاد سبز سوق دهند.

بر اساس داده‌های انجمن جهانی فولاد، هزینه تولید فولاد به روش سنتی BF-BOF حدود ۴۰۰ دلار به ازای هر تن است، در حالی که تولید فولاد با استفاده از هیدروژن تجدیدپذیر و برق پاک، بسته به محل تولید، بین ۵۰۰ تا ۸۵۰ دلار به ازای هر تن هزینه دارد.

برای پر کردن این شکاف هزینه‌ای، دولت‌ها باید یا روش‌های آلاینده را مشمول مالیات کنند یا به تولیدکنندگان فولاد کم‌کربن یارانه بدهند.

اما شواهد چندانی وجود ندارد که چنین سیاست‌هایی در آسیا &ndash؛ که بزرگ‌ترین تولیدکننده فولاد جهان و موتور اصلی رشد آینده این صنعت است &ndash؛ به‌طور گسترده در حال اجرا باشد.